

nes fortjene Omtale. Der er ikke den Tillid omkring den socialdemokratiske Presse, som der burde være i Vekselvirkningen mellem de forskellige Partiers Presse indbyrdes. Hvis det ærede Medlem vil bidrage til, at denne Tillid kommer til Stede, saaledes at man mener at kunne bygge paa de Fremstillinger, der blive givne af de socialdemokratiske Blade af de Forhold, der fortjene Paatale, tror jeg ogsaa, han vil kunne glæde sig ved en stærk stigende Støtte hos Venstrepressen.

Endelig er der et Par Spørgsmaal, som forskellige Talere have udtalt sig om under Finanslovdebatten, og som jeg ganske kort skal berøre. Angaaende Skatte-reformen er der fra vort Partis Ordfører sagt, at han fandt det heldigt, om vi kunde faa en i sig selv hvilende Skattereform. Jeg udtalte i Fjor under Finanslovdebatten, at om denne Skattereform, vi skulde have, kunde give nogen Nedsættelse for Statskassen, maatte ganske være afhængig af den finansielle Situation, men at det, der var Hovedsagen for mig ved en Skatte-reform, var, at vi fik en Omlægning af vore direkte Skatter, saaledes at vi fik dem anlagte paa et mere retfærdigt Grundlag, og jeg tror, at dette stadig er alvorligt paakrævet. Der har været fremdraget af enkelte Talere netop ved Omtalen af dette Spørgsmaal, at man ikke skulde glemme de smaa. Nej, selvfølgelig: vi skulle ikke glemme de smaa, og jeg vil sige, at hvis jeg ikke følte mig overbevist, som jeg gør, om, at ingen i vort Parti tænker paa at glemme de smaa, var jeg ikke Medlem af Partiet i dette Øjeblik. Men jeg tror, at naar man dvæler ved dette Spørgsmaal, skal man ikke undlade at se paa, at det har ikke mindst for de smaa Betydning for det fremtidige Reformarbejdes Skyld, at vi faa indført en Formue- og Indtægts-skat til Staten i vort Skattesystem.

Der har ogsaa været dvælet ved de militære Udgifter, og det er ganske naturligt, at en saa stor Post paa Udgiftsbudgettet, som disse repræsentere, bliver Genstand for Omtale og Kritik, om saadan findes nødvendig. Under Omtalen af disse Forhold har man udtalt fra en vis Side her i Salen, at Forholdene egentlig nærmest vare som under Højres Regimente; der var ikke sket nogen videre Forandring. Jeg tror, at der er Grund til meget stærkt at tage Afstand fra denne Betragtning; den er meget misvisende og i meget høj Grad egnet til at forvirre Begreberne. Der er meget stor Forskel paa før og nu. Naar hørte vi tidligere, at der blev sagt,

at kun en Forsvarsordning, som Folket selv gav sit Minde til, kunde anses for heldig for Landet? Naar hørte vi tidligere, at Bevillingsretten skulde fuldstændig herske over dette Forhold? Eller naar hørte vi, at der paa dette Omraade skulde vises den største Sparsommelighed? Jeg tror ikke, man skal lade være med at understrege, at her er en meget betydelig Forskel fra tidligere og til nu. Der har ogsaa været sagt, at Venstres Standpunkt var udtrykt i de 3 Ord — jeg tror, det var det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), der sagde det i Dag —: Nedsættelse af Militærudgifterne. Og med nogenlunde samme Bemærkning har en anden Taler, vist nok fra samme Side, sagt, at nu skulde det vise sig, om Venstre vilde være trofast mod sit Program paa dette Omraade. Jeg tror, at Venstre vil være trofast mod sit Program, men Venstres Program paa Militærvæsenets Omraade maa Venstre selv forme, saaledes som det politisk og historisk har formet sig. Det er ikke udtømmende udtrykt i de 3 Ord: Nedsættelse af Militærudgifterne. For hvor er Grænsen? Man kunde jo altid blive ved at sige: Nedsættelse af Militærudgifterne. Men naar man vil forme Venstres Program, maa man tillige tage den positive Side af Sagen med, og her er der ogsaa netop fortrinsvis ved Venstres Hjælp kommet en meget stor Forandring i Landets Militærprogram fra før til nu. Tidligere hed det nemlig, at vort militære Program var at bevare vor Handlefrihed. Nu derimod hedder det, at vi skulle søge at indrette det saaledes, at det tjener til at opretholde vor Neutralitet. Den anden Side af vort Program er den, at Grænsen skal sættes der, hvor Folket — ved en fri Overvejelse af hele dette Forhold og med det Ansvar, man har, og som Venstre nu har, fordi det er Venstre, der fortrinsvis skal løse dette Spørgsmaal — siger: her ere vi ved et Punkt, under hvilket vi ikke kunne komme, naar vi til fulde skulle løse den Opgave, som danner den anden, den positive Side af Programmet, den at bevare vor Neutralitet.

Endelig skal jeg med to Ord, fordi Tiden er saa langt fremrykket, dvæle ved endnu et Punkt. Der har under Finanslovdebatten af flere Talere, den ene efter den anden, været anket over, at man ikke havde flere Penge at yde til de tekniske Skoler, enten til ligefremme Bidrag til tekniske Skoler eller til Opførelse af ny tekniske Skoler. Jeg tror, at man angaaende hele dette Spørgsmaal skulde puste